

Vejret

Forlaget Nemesis, 2017

CVR: 36310251

En tekst skrevet på 3. semester AU 2016, i HUM-faget *Kreativ Skrivning*. Øvelsen gik ud på at beskrive vejret over en uges tid, og derefter udtage de bedste passager og samle dem til en hel tekst. Man måtte gerne (sådan var det både på kursusforløbet og for eksamen; *gerne, men også gerne, og behøver ikke ...*) lade sig inspirere af pensumtekster, der for den uge bl.a. var Marguerite Duras' *Sommeren 80* (oversat af Morten Chemnitz, Forlaget Arena, 2012). Om forfatteren læs fx. <https://forfatterweb.dk/oversigt/marguerite-duras>

Duras om at skrive (*Écrire* 1993, oversat af Lone Bjelke, Forlaget Vandkunsten, 2015);

"Man bliver menneskesky af at skrive. Man vender tilbage til den naturtilstand, der fandtes i tidernes morgen. Og man genkender den altid, det er skovenes urgamle natur. Den, der ligger i angsten for alting, tydelig og uadskillelig fra selve livet. Man er stædig. Man kan ikke skrive uden kroppens styrke. Man må overvinde sig selv for at gå i gang med at skrive, man må være stærkere end det, man skriver. Ja, det er noget mærkeligt noget. Det er ikke bare skrivningen, det skrevne, det er skrigene fra nattens dyr, alles skrig, dine og mine, hundenes skrig. Det er samfundets massive og fortvivlende plathed. Smerten, det er også Kristus og Moses og faraoerne og alle jøderne, og alle de jødiske børn, og det er også den voldsommeste lykkefølelse. Altid, det tror jeg"

Observationer fra september 2016 - bl.a. gjort på *rejserne* mellem bopæl og studie.

Vejret

I dag ligner Danmark sig selv; det regner. Nå!, tænkte jeg alligevel, da jeg stod op, *de* havde da lovet ... Det kunne høres fra dækkene på bilerne, der lød som vandets bevægelser i et soppebassin man går igennem på en hed sommerdag, med skoene dinglende i hver sin pegefing, hvis man bor i København. Vejene spejler lyset fra gadelygterne og det er halvmørkt, en almindelighed af gråt - som en uvasket dyne hvis ejermand er Anton der er for gammel og svagtseende til at se det - og nu

fortager solen sig med hastige skridt til andre himmelstrøg, det kan ikke gå stærkt nok, og vi er igen overladt til vinteren; tilbage til vante rammer. Nu er der såmænd bare ca. 9 måneders tid af tankerum og forhåbninger om næste sommer; ”måtte den vise sig fra en mere gavmild side”, sagde underboen en dag da han med bentøjsbesvær vandrede ud på hundens første af tre daglige tisseture inkl. det løse. Forretningernes to-do-lister indeholder garanteret noget med kogler og røde bånd. Man burde emigrere. Og jeg opdager, at øvelsen om vejret først (bør) påbegyndes fra næste uge. Det er åbenbart aldrig timet og tilrettelagt jf. ...

I går og forgårs skinnede solen ned på taknemmelevende væsener, fra en-så- godt-som-skyfri-himmel. Muligvis en slags sommerens sidste krampetrækninger. Den blå verden åbenbarede sig, og universet lå lige bag ved, det kunne tydeligt fornemmes; vidde og horisonter. Et åbent rum der rækker ud efter Rummet. At trække vejret dybt og frit. På text-tv stod en overskrift (ud af mange) ”Solen dikterer næsten alt i dag”. Solen dikterer næsten alt i dag? Alt i dag dikteres af solen. Dikteres alt af solen i dag?

Sol, varme og cykle med løs blafrende trøje efter sig. Middelhavsvarme i undervisningslokalerne. Nordisk varme udenfor; altså kølig brise der forsøger at konkurrere med let-til-frisk vind, når det går ned ad bakke i øresusende larm.

Forleden, da vejret var ligesom i dag, tænkte jeg, på vej op ad Langelandsgade; ”I dag kan jeg trække vejret! Lette gervanter og åbne trøjer. Det var på vej op ad Langelandsgade, hvor jeg ærlig talt trak vejret noget hårdt, at tanken slog mig; ja, i dag kan jeg trække vejret. Når himlen iklæder sig sine fineste gervanter, i dyb kongebå, der får vidderne til at åbne sig, hvor universet fornemmes lige bag ved i selskab med horisonten, dækket af et transparent slør kun Felix kan forcere.

Nej, det regner ikke mere. Regnen er kaldt ud til andre områder – på en slags uvant rejse – for at se sig lidt omkring. Det regner ikke mere, og feriebornene er taget hjem. Solen skinner, og har fordampet hver en dråbe som regnen efterlod, til usynlige skyer af damp. Nu er det varmt. Drivhusvarmt. Arktis smelter, og feriebornene, på skolebænkene, har rødmosse ansigter dækket af sveddråber som perlefregner. Snart drager de på skolerejser og fylder togene med gråd og latter. Mest latter. Den ensomme dreng er ikke længere ensom. Der bliver ikke plads til os andre, fordi de er for talrige, eller togvognene for få. Jeg er bange for fyldte togvogne. Bange for avisoverskrifternes Breaking News alarmerende tyksorte bogstaver, der beretter om et svært overfyldt DSB-tog mandag den 8 juli, der fik mennesker til at fare rundt som projektiler i de

afsporede vogne, på strækningen mellem Slagelse og Sorø, fordi de måtte stå som sild i en tynde, i gange og mellemgange, der ellers er forbudt område for bagage (men ikke mennesker), ifølge højtalerdamens stemme, der mere end lakonisk proklamerer det igen og igen. Og jeg forestiller mig, at da alt bliver stille, fuldstændig død stille bogstavelig talt, toner højtalerdamens skrattende stemme igennem og beder os holde gange og mellemgange fri for bagage. En spansk eller kinesisk-lignede togulykke. Hvad nu hvis jeg var en af de utilregnelige afgående menneskelige missiler farende igennem en DSB-vogn? Hvad sker der når jeg rammer et eller andet objekt – dødt som levende. Dødt dødt, levende dødt eller levende? Måske skolerejser er et område at overveje, næste gang der skal spares, nedskæres, budgetminimeres? Og udenfor skinner solen tilforladeligt, som om intet ondt kan ske sådan en dag.

Zig-zag hvide striber fra fly med mennesker der driver sydpå. Ud i alle verdenshjørner. Nord, syd, styrtregn og tyrolerhat.

Bag togruden ligger grøn og sort landjord som sammensyede tæppestykker –retrotæpper til uhørt høje priser liggende i genbrugsbutikkernes vinduer hjemmegjort af frivillige ugifte kaffedrikkende og vaniljekransspisende morliller. Upløjede marker, og landmænd der har glemmt at høste et stykke. Måske fordi et og andet kom i vejen. Ikke regnen denne gang. Men onkel Kajs uventede død. Eller af ren og skær synken ned i svær melankoli, så svær at marken med havre må vente til den letter. Ingen at kæmpe med. Ingen bekymringsskuen udover jorder'ne og udveksling af vejrliget med naboen. Ingen rysten på hovedet af det nordiske utyske utilregnelige uomgængelige utålelige ustadige udadregerende vejr. Nu kun en uendelighed af sole på vejrkortene – dag ud og dag ind. Et umiskendeligt og næsten skadefro skævt smil fra vejrmanden med metrologisk baggrund, på en af kanalerne. Ingen afventen eller hurtig på aftrækkeren; ud af starthullerne, og lykkelig høstfest i sensommerens orangefarvede farvel. Marken med havre – og længere væk byggen – må stå under paraplyen af varme til kornene selv springer af aksene.

Aircondition. Soldis og vinduer og tagrygges genskin. Tegltag som missilskjold blænder de forbigående og asfalten er nylagt. Tjæren farver vejen sort, og gør lungerne tunge. Varm olie. Solvarme skinnende olie, der burde strøs med sand. Cykeldækkene sætter aftryk og lårmusklerne kæmper for sig selv. Skærpede sanser, og sol over land. Sommerens sidste krampetrækninger eller global opvarmning. Vi leger sommer lidt endnu.

Storbyernes permanente sommerdyne.

En træt medpassager der sidder og gaber på det meste af togturen. Skal hun til Tyskland – for det er togets finaldestination. Eller har hun overværet en fødsel der trak ud, og har tømt kaffeautomaten på den nattetomme hospitalsgang. Barnet blev født badet i solskin hen ad formiddagen. Hun gaber men virker rastløs. Et kommende møde? I Tyskland – hvor det regner. Det er jeg sikker på. Skyerne har samlet sig dér, sammen med de usynlige af damp. De vil gå bersærkergang og få tunge ting til at flyde.

På vej hjem den dag, sidder en anden medpassager og gaber. Jeg skriver det ned i min notesbog. Det er alligevel for vildt. Hun gaber og gaber, præcis som sin ukendte gabeveninde. Men de smittede mig ikke, tænker jeg undrende – og gaber.

Vejret er mættet af tung uåndbar luft. Vinduer og døre står åbne og lader kølig luft passere, morgen og aften. Midt på dagen halser hundene, og mennesker trækker deres cykler. Efterladt udtrådt tyggegummi, opvarmet af global solopvarmning og solstorme, sidder på spring som en flåt på et græsstrå, og gør fodgængergangen tungere.

I går aftes vendte skyerne tilbage fra deres togt. Ligesom feriebørnene De virker venlige og trætte. Lysegrå og tynde forsøger de at dække kongens, nå ja, eller dronningens blå kappe. Dronningen der udstiller på Aros, med billeder i blå. Bladene på træerne arbejder på at skifte farve. Uvant vindstille lige nu. Afventen. Vinter. En uendelighed af vinter. En vattet vinter i et hav af grålige nuancer og sort sne. Vi kommer ikke udenom farverne. Farverne dikterer vores liv. Én farve, farven, flere farver, alle farverne. Skulle jeg forklare den uforklarligt guddommelige blå farve himlen gør brug af fra et jordperspektiv, for et blindt menneske, måtte jeg spørge ind til følelsen i kroppen, når denne er glad. Et gensyn med en kær og længeventet ven. En overkommet uoverkommelighed. Fredag efter fyraften, med søndag eftermiddag lysår væk. Lettelsens suk, genkendelighedens smil og fri og ubesværet vejtrækning. Men hvad hvis det blinde menneske var så uheldig ikke at kunne høre heller? Hvordan så forklare himlens blå farve? At blive kildet på ryggen. Massage efter en lang maratontur på tandemcykel, eller efter dagens etape på pilgrimsvandringsrutens varierende og anstrengende underlag af uventede forhindringer, der fortalte skosålerne kropsforplantende historier. Fødderne i boblende varmt vand. En sænken sig ned i kildevarme der pakker kroppen ind i et vakuum af velvære, efter et forholdsvist kort ophold i krystalkoldt islandsk polarkulde i februar – og vulkanudbruddet da mennesker måtte forholde sig afventende i deres huse, der pludselig blev arresthusagtige.

Der er huller ud til uendeligheden til morgen – kun et gennemsigtigt tæppe i hvidt, som broderier på et stykke stof, svæver hen over himmelen. Solen velsigner fuglene farvel og oplyser trækronernes forestående forvandling fra grønt til flammehav af nedbrydning, som fugl Fønix før dvalen.